

ΜΙΚΡΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΜΑΡΓΚΕΡΙΤ

Η ΤΙΜΩΡΙΑ

ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ

ΑΝΔ ΒΡΟΟΚΕ

— Ποτέ δὲν θὰ μπορέσης καὶ σὺ νὰ κἀνεις κατὶ ἄλλο λόγο; εἶπε ἡ Μάρθα μὲ περιφρόνησι στὸ σύζυγό της. Ὑστερῶς ἀπὸ τὴ φιλονεικία πού προηγήθη...

Ἐξέπνευσε τὸ κεφάλι χωρίς ν' ἀπαντήσῃ, τσιλακωνώντας νεύρικά ἕνα χειρόγραφο πού κρατοῦσε.

Ἦταν ἡ χιλιοστὴ φορὰ πού ἡ γυναῖκα του τοῦκανε αὐτὴ τὴν προσβλητικὴ παρατήρησι καὶ, τὸ χειρότερο ἦταν ὅτι παραδεχόταν καὶ αὐτὸς πὼς εἶχε δίκιο.

Πραγματικὰ, ἦταν ἀνάγκη νὰ γράψῃ ἕνα ἔργο πού νὰ δοξάσῃ τ' ὄνομά του. Καὶ ὑπέφερε, ὑπέφερε πολὺ, ὅταν θυώταν τὰ λόγια ποῦζε πρὸς τὴν Μάρθα τὸν καιρὸ πού ἦσαν ἀραβωνιασμένοι καὶ περπατοῦσαν μαζὺ στὴν ἐξοχή:

— Θὰ ἰδῃς, ἀγάθι μου... Μὰ μέρα θὰ γίνῃ ἕνας μεγάλος συγγραφεὺς...

Καὶ τώρα τοῦ φανόταν σὺν τὴν μὴν εἶχε τηρήσει τὸ λόγο του, γιατί στὸ διάστημα τὸν τσεσάρων χρόνων πού ἦσαν παντρευμένοι, δὲν κατώρθωσε νὰ γράψῃ τίποτε πού ν' ἀξίση.

Ἡ Μάρθα τοῦ εἶχε προσφέρει τὴ νεότητὴ της καὶ τὴν ὀμορφιά της. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ τῆς δόσῃ καὶ αὐτὸς ὡς ἀντάλλαγμα τὸ ταλέντο του, τὴν ἐπιτυχία του, τὴν μέλλουσα περιουσία του ἀκόμα...

Καὶ ὅταν μὰ μέρα, ὕστερῶς ἀπ' τὸ γάμο τους, σὲ μιὰ στιγμὴ ἐνθουσιασμοῦ, τῆς εἶπε ὅτι δὲν λογάριζε καθόλου τὰ φιλολογικὰ θενερά του μπρὸς τὴν ἀγάθι της, ἡ Μάρθα τὸν ἀποστόμωσε μ' ἕνα γέλιο, πού τὸν καταπίρανε.

— Μὰ δὲν μπορεῖ, Πέτρο μου, τοῦ ἀπάντησε, νὰ ζῆσῃ κανεὶς μόνο μὲ ἔρωτα. Μόνιχα στὰ μυητοσητήματα γίνεται αὐτό...

Ἀπὸ κείνη τὴ στιγμὴ τοῦ φάνηκε πὼς κάπυ στρίφτηκε μέσα του, ἀλλὰ δὲν ἐφανέρωσεν τὸν πόνο του καὶ ἀπεκάσσε νὰ παρήκῃ στὴ γυναῖκα του κάθε εὐχαρίστησι πού θὰ τοῦ ζητούσε.

Ἡ Μάρθα ἀγαποῦσε πολὺ τὴς κοσμικὲς διασκεδάσεις καὶ ὁ Πέτρος μὲ τὴς σφύσεις του στοῦς φιλολογικὺς κύκλους, κατόρθωνε νὰ παίρνῃ κάθε τόσο προσκλήσεις σὲ χοροὺς, σὲ γεύματα καὶ σὲ λαμπρὲς σινεαστροφές.

Ὅπου καὶ ἂν πήγαιναν, ἡ σφύζης του θαυμάζονταν παντοῦ γιὰ τὴ χάρι της καὶ γιὰ τὴν ὀμορφιά της, τὴν ἀγέρωχη καὶ σαγηνευτικὴ. Καὶ ἡ χάρι πού δοκίμαζε γιὰ τοὺς θημάμβους της, παρηγοροῦσε τὸν ἄνδρα της γιὰ τὴς θλίψεις του.

Ἐπὸς ἀπὸ λίγον καιρὸ, ὅταν ἡ γνωριμία των μεγάλων, ἡ Μάρθα ἄρχισε ν' ἀναφίρεται ταπεινὰ στὴς ἐφημερίδες, μὰ δὲν τις ἄλλες κοσμικὲς κινήσεις. Κάποιος κομικὸς κόμης μάλιστα, τῆς ἐξέφρασε καθαρὰ τὸν ἔρωτά του.

Ἡ Μάρθα ἄρχισε νὰ γελᾷ ὅταν ἄκουσε τὴν ἐρωτικὴν του ἐξομολόγησι. Μὰ ὁ σφύζης της μὸλις τὸ ἔμαθε, θύμωσε. Ἦθελε νὰ μονομαχήσῃ μαζί του.

— Ἀφρῶσέ τον, Πέτρο, τοῦ ἀποκρίθηκε τότε ἡ Μάρθα ἀφέλειστατα. Δὲν ἔξερεις πόσο μὲ διασκεδάει αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος...

Ἐνε ἀδύνατον νὰ περιγραφῇ τὸ τί ὑπέφερε ἀπὸ τὴν ἡμέρα αὐτὴ ὁ ἀτυχὸς σφύζης. Ἡ ἰδέα πὼς ἕνας ἡλίθιος κινηγοῦσε τὴν γυναῖκα του καὶ πὼς ἐκείνη διασκεδάει μαζί του, ἔκανε τὴν καρδιά του νὰ σφιγγεταί.

Πολλὲς φορὲς εἶχε ἀποφασίσει νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ πᾶξῃ τὸν πρίγκιπα μέσα στὸν κόσμο. Ἄλλ' ἄμεσως μετάνοιανε, γιατί τ' ὄνομά του ἦταν διάσημο καὶ θὰ γινόταν φοβερὸ σκάνδαλο.

Ὁ κόμης ἔκανε πὼς δὲν καταλάβαινε τὴν ὀργὴν τοῦ συζύγου. Καὶ κάθε φορὰ πού τοῦ ἀπυθύνε τὸ λόγο, τοῦ ἔλεγε μὲ ὕψος προστατευτικὸ:

— Μὰ γιατί δὲν γράφετε, φίλε μου; Γράψτε κατὶ καὶ ἐγὼ μὲ

τὰ μέσα πού διαθέτω, θὰ σὰς λανσάρω ἄμεσως. Τὶ διάβολο! Εἶνε κρίμα νὰζετε μιὰ τόσο ὀρθαῖα γυναῖκα καὶ νὰ μὴν ἔχετε ταλέντο...

Ἐξαίρνα μιὰ νύκτα, ἐνὸς ὁ Πέτρος καθόταν ἀγρυπνὸς στὸ γραφεῖο του καὶ κρατοῦσε σὺλλογισμένος τὸ κεφάλι του, θορυπώντας τὸν χαμένο του ἔρωτα, τοῦ κατέβηκε ἡ ἰδέα νὰ γράψῃ.

Ἄμεσως πήρε πένα καὶ χαρτὶ καὶ ἄρχισε τὴ σκέψι του νὰ τρέξῃ. Ἄρχισε μὲ μιὰ καταληκτικὴ ἐπιλογία. Ἡ πένα του πετούσε. Ἐξέφραζε ὄραϊες σκέψεις καὶ ποιητικὰ συνασθητήματα, περιέγραφε σκηνές, ἐξαστερικέει ὄλον τὸν φυσικὸ κόσμο.

Κι' ἐνὸ λοιπὸν ἡ γυναῖκα του κοιμόταν στὸ διπλὰνὸ δωμάτιο, αὐτὸς πέρασε ὅλη τὴ νύκτα γράφοντας τὸ θεατρικὸ ἔργο του, ἕνα δράμα παρμένο ἀπὸ τὴ σύγχρονη ζωὴ.

Ἡ δουλειὰ αὐτὴ ἐξακολούθησε μ' ἕνα ἰπέρκοχο κέρφι ἀρετικῆς βραδιῆς ἀκόμα. Ἡ συγγραφεὺς του ἐπύργαζε ἦταν τόσο μεγάλῃ, ὥστε τὸν ἔκανε ν' ἀπορᾷ μ' αὐτὸς ὁ ἴδιος.

Ἐπὶ τέλους ἕνα βράδυ εἶπε στὴ γυναῖκα του:

— Μάρθα, αἰεὶ πρόκειται νὰ παρασταθῇ τὸ δράμα μου. Τὸ παρέδωσα πρὸς ἡμερῶν. Σήμερα μάλιστα τὸ ἀναγγέλλουν ἡ ἐφημερίδες.

— Μὰ! Καὶ πὼς δὲν μοῦ εἶχε πρὸς τίποτε;

— Ἦθειλα νὰ σοῦ κάνω ἐκπλήξι. Λέγε μου, εἶσαι εὐχαριστιμένη τώρα;

— Βεβαίωτατα, ἀντροῦλή μου, βεβαίωτατα...

Καὶ τὸν ἐφίλησε καὶ στὰ δύο μάγουλα.

— Καὶ ποῦ εἶνε τὸ θέμα τοῦ ἔργου σου, ἀγάθι μου;

— Θὰ τὸ ἰδῃς... Θὰ σκάσουν στὰ γέλια ὅλες ἡ γυναῖκες...

Τὸ ἄλλο βράδυ, ἡ Μάρθα ντιμενὴ τὴν καλύτερη φρεσινὰ της καὶ στολισμένη μὲ τὰ ὀραϊότερα κοσμητήματα της, ἐγκαταστάθηκε στὸ θεαρεῖο, ἀνάμεσα στοὺς φίλους καὶ στὴς φίλεις της. Ἦταν ἐκεῖ, φυσικὰ, καὶ ὁ κόμης.

Τὸ θέατρο ἦταν γεμῆτο ἀπὸ κόσμο. Ἀπὸ τὴς πρώτες θύρας λέξις τοῦ δράματος, ἡ Μάρθα ἐπαρξενίτηρε.

Στὴ δευτέρῃ πράξῃ ἡ δράσις ἐξακολούθησε πὸ ἐντονη. Μιὰ φοβερὴ φιλονεικία ἔσπουσε μεταξὺ ἐνὸς ἀνδρὸν γόνου, μιὰ φιλονεικία πού θύμιζε στὴν Μάρθα τὰ πρῶτα μαλώματα μὲ τὸ σφύζου της.

Δὲν τῆς ἔμενε πρᾶ καμμιὰ ἀμφιβολία πὼς ὁ Πέτρος εἶχε πάρει καὶ δραματοποιήσει τὴν ἴδια του συζυγικὴ ζωὴ.

Ἡ τρίτη πράξι ἦταν ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ἔσοχη. Μέσα σ' αὐτὴ ἀναλύονταν τὸ μαρτυροῦν καὶ ἡ δοκιμασία τοῦ ταλαιπώρου συζύγου, μὲ μιὰ δύναμι πραγματικὰ ἀριστοτεχνικὴ.

Ἡ Μάρθα στεκόταν καὶ ἄκουε μὲ ἀληθινὴ συντριβή. Ὅλοι οἱ θεαταῖ ἦσαν δασυροσμένοι.

Κάθε φορὰς τῶν ἡθοποιῶν ἔμπαινε σὺν μαχαίρῃ μέσα στὴν καρδιά τῆς συζύγου. Ἦταν λοιπὸν ἀλήθεια, ὅτι ὁ Πέτρος εἶχε ὑποφέρει πρὸς χάριν τῆς τόσα, χωρίς αὐτὴ νὰ τὸν ἀκούη νὰ βγάλῃ παρὰ πᾶν ἀπ' τὸ στόμα του;

Καὶ ἡ Μάρθα βιηθίζονταν τώρα ὅλο καὶ σὲ θλιβερότερες σκέψεις. Ἦταν λοιπὸν αὐτὴ ἡ ἴδια ἡ σκληρόκαρδη ἐκείνη σφύζης τοῦ δράματος, πού ποῦζε μὲ τόσο φρακὰμὸ τὸ δυστυχισμένο τῆς ἄνδρα;

Ἦ. τί τρομερὴ τιμωρία πού τῆς ἐπεθύλασε ἡ μοῖρα! Πόσο σκληρὰ, ἀλλὰ καὶ διακριτικὰ ἐρχόταν νὰ τὴν ἐδικαιώθῃ ὁ σφύζης της!...

— Μπράβο! Μπράβο! φώναζαν καὶ χειροκροτοῦσαν τώρα οἱ θεαταῖ, ζητώντας νὰ ἐμπαρυσθῇ ἐπ' σκηνῆς ὁ συγγραφεὺς. Ὁ Πέτρος παρουσιάστηκε καὶ ἀπεθεώθη.

Μετὰ τὸ τέλος τῆς παραστάσεως, ὁ κόμης ἔκαμε μιὰ ὑπόκρισι

Φίλησε με παραφορὰ τὰ δακρυσμένια της μάτια...

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΤΟΥ J. H. ROSNY

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΕΝΟΣ ΣΥΖΥΓΟΥ

μαλά του στόν άερα, γιατί δέν ελξε νά τό πληρώσει.

Φαινόταν, δι μέ άγαπούσε ειλικρινά και συχνά μέ βεβαίωνα μέ δρομ, δι γιά νά μου δείξει τήν ευγνωμοσύνη του, μπορούσε νά διακινδυνεύει και

Αδχι, ποτέ δέν θά έπιτρέψω νά κατηγορήσουν μπροστά μου τούς Γαλλικούς νόμους και τά Γαλλικά δικαστήρια! φώναξε ό 'Ιρλανδός Μίτχαε, διακόποντας τή συζήτησ μας. 'Ελαβα άλλως άφορμή νά γνωρίσω καλά τή Γαλλική δικαιοσύνη σέ μά δόχη μου και ζέμεινα πολύ ίκανοποιημένος άπ' αυτή. 'Ακούετε την ιστορία μου και θά μέ δικαιολογήσετε.

'Η δίκη, πού σάς άνάφερα, έγινε κατά τόν 'Απρίλιο τού 189....., δηλαδή τέσσερες μήνες και έξιου μέρες ύστερ' από την ήμέρα πού, καθώς θά ξέρετε όλοι, σκότωσα την 'Ελλην Δάρλιγγτον και τό Ζάστερ Μπόλυτιγκ.

Τήν πρώτη την εγνωρίσα στό άπόλυτο ελευθέρ' όταν ερχόμουν από τό Χάλφας. 'Ηταν μά όραία Σκοτία με λαμπρό πρόσωπο, μέ μεγάλα μαύρα μάτια και μέ μαλλιά κακάμυρα, σάν ταγγράνας.

Πρέπει νά σάς πώ πως έγω πολύ ενέξαρτη καρδιά και γι' αυτό δέν άργησα νά αισθανθώ προς τή νεαρή μου συνταξιδιωτίσσα μιάν άκατανίκητη έλξη, πού την άντελήφθη κ' αυτή σχεδόν άμέσως.

'Η μίς 'Ελλην έταξίδευε μαζί μέ την μητέρα της. 'Η οικογένεια της είχε ύποπεί τελευταία μεγάλως συμφορές, άπ' τις όποιες ή βαρύτερη ήταν εκείνη πού άπειλούσε άκριβώς εκείνη την εποχή τόν πατέρα της 'Ελλην.

'Ο άνθρσπος αυτός είχε καταστραφεί σέ διάφορες κερδοσκοπικές επιχειρήσεις και, ύστερα από επανειλημμένες άποτυχίες, κινδύνευε τώρα νά καταλήξει στη φυλακή και στην άτιμία, γιατί δέν είχε νά πληρώσει τά χρέη του.

Τήν ιστορία αυτή μου τή διηγήθηκε ή μητέρα της νέας, μά συμπαθής ήλικιαμένη γυναίκα, πού κόντευε νά τρελλάθη κ' αυτή από τή συμφορά τούσ.

'Εγώ την άκουσα μέ ενδιαφέρον έξ αίτίας της κόρης της, και όταν έβεβαιώθηκα ότι άγαπούσα πραγματικά την 'Ελλην, ζήτησα πληροφορίες γιά τό ποσόν πού χρειαζόταν στόν πατέρα της γιά ν' άποτραπή ή επέμβασις της δικαιοσύνης.

Μου άποκριθήκε πως είχε ανάγκη από δύομισ χιλιάδες λίρες, ούτε σελίν παραπάνο. Τά χρήματα αυτά δέν ήταν λίγα, αλλά ούτε και άδύνατο νά ξευρεθούν.

Σκέφτρια δώδεκα όλόκληρες ώρες έάνω σ' αυτό τό ζήτημα και τό άποτέλεσμα ήταν ότι όσο σκεφτόμουν, έννοιαθα την καρδιά μου νά γίνεται πό τρομερή προς την 'Ελλην. Τήν είχα έρωτευτεί γιά καλά πειν και μόλις βράδυσα, φρόντισα νά την πετύχω μόνη της και νά της μιλήσω.

'Όταν έτελείωσα την εξομολόγησ μου, εκείνη μου άπάντησε, δι κ' αυτή μέ συμπάθησε πολύ. 'Αλλάξαμε τότε άραβόνα κ' έγώ άνάλαβα μπρος στη μητέρα της την ύποχρέωσά νά δανείσω στόν μέλλοντα πεθερό μου τό ποσόν πού τού χρειαζόταν.

'Η επέμβασις μου σέ μά τόσο κρίσιμη περίπτωση, ήταν γι' αυτόν ένα δώρο πεσιμένο άπ' τόν ουρανό. Χάρης στά χρήματα πού τού έδωσα, όχι μόνο σώθηκε από την καταστροφή πού τόν περίμενε, άλλ' άπόχτησε γρήγορα την προηγούμενη οικονομική άντοχη του και ξεναπολύτισε.

Αυτό όμως είχε άλλη ιστορία και δέν πρέπει ν' άπομακρυνθώ από τό θέμα μου. Είπα παραπάνω ότι άραβωνάστικα μέ την 'Ελλην. Καί γιά νά τής δώσω καιρό νά μέ γνωρίσει καλύτερα, δέχτρια ν' αναβάλω τους γάμους μας γιά έξι μήνες.

'Εδώ όμως εννε ανάγκη ν' άνοιξω μά παρενθήσα γιά τόν φίλο μου Ζάστερ Μπόλυτιγκ. Αύτός ήταν ένας άνθρσπος πού είχε όραία γοιτευτικά μάτια, βέδισμα κωρρασιμένο και παρουσιαστικό πού μπορούσε ν' άρέσει στις γυναίκες.

Τού είχα παράσει κατά την εποχή της γνωριμίας μας πολλές εκδουλεύσεις, ή σπουδαίωση τών όποιων ήταν ότι τόν άνακούφισα από ένα μεγάλο χωροταπαιχικό χρέος, ενώ ήταν έτοιμος νά τινάξει τά

τή ζωή του άκόμα, άν τού παρουσιάζονταν ευκαιρία.

Γιά νά ξεαναγνώσω τώρα στην 'Ελλην, θά σάς πώ ότι κατά τους τέσσερους πρώτους μήνες τού άραβόνα μας έπίστευα πως μ' αγαπούσε. 'Η στάσι της τού άλάστου άπέναντί μου, πού ήταν πάντοτε θετική και θοπευτική, δέν μ' άφρα νά ύπομαστού τίποτε.

Μά, άλλοιμονο, ή έρωτική αυτή εύτιχία μου ήταν ψεύτικη.

Και δέν άργησα νά τό άνακαλύψω αυτό...

'Ενα πρωί, καθώς είχα πάει νά έπισκεφθώ την μηστή μου, διέχρηνα ξεάφρα στην αρχή μιάς στοάς την 'Ελλην Δάρλιγγτον και τόν Ζάστερ Μπόλυτιγκ νά φιλομύνην στούσ.

Είνε άδύνατο νά σάς περιγράψω ποιά ζάλη φοβερή μ' έπιασε κείνη τη στιγμή. 'Η πρώτη σκέψη πού μου ήρθε, ήταν νά έπιτεθώ έναντι τους και νά τούς σκοτώσω στη στιγμή. Κάποια φωνή όμως από μέσα μου μέ συγκράτησε και, κατακινώντας τό ένστικτό μου, άποσύθηκα, χωρίς νά μέ δούν.

'Εμεις οι 'Ιρλανδοί έχουμε άμα πό θεμό άπ' όλους τους 'Αγγλους. 'Όλοι οι πρόγονοί μου ρημιζονταν πάντα γιά την μησεκακία τους και μπορώ νά πώ, γιά την αγριότητά τους.

'Αφού λοιπόν βεβαιώθηκα μέ τά μάτια μου γιά την προδοσία της μηστής μου και τού φίλου μου, άποφάσισα νά εκδικηθώ, αλλά μέ μέσα άνάλογα της συμπεριφοράς των. Στην αρχή τούσ έκανα διάφορες παραπειστικές έρωτήσεις, μά ή 'Ελλην μέ διαβεβαίωσε γιά τή φλογρότητα τών αισθημάτων της προς μένεα και ό Ζάστερ γιά την άγνότητα της φίλιας του.

Κατόπι, βλέποντας πόσο είχε προχωρήσει ή διαστροφή μέσ' στην ψυχή τους, άποφάσισα νά φθάσω στά έσχατα. Μονάχα ένας δρόμος ύπήρχε μπροστά μου: νά θεωρήσω τελειωμένη την περίοδο της μνηστείας και νά παντρευθώ.

Αυτό έκανα, κύριοι. 'Επίγα μάλιστα στέ Παρισί, όπου έκανα εκεί τό γάμο μου. 'Η 'Ελλην ή περιπόθητη 'Ελλην, ήταν καιά σύζυγός μου.

'Επειτα άπετάθησαν σ' ένα από τά μυοτικά πρεστορία πού αναλαμβάνουν νά προφυλάσσουν την τιμή τών πολιτών και ό διευθυντήσ του, ένας παλιός άστυνομικός, μ' έφωδισσε, άντι μετρωτάτης άμοιθής, μ' όλα τά άναγκαία πειστήριο πού τού ζήτησα.

Γιά νά μήν τά πολυλογώ, χωρίς στό πρακτοείο αυτό, μά μέρα συνέλαβα άγχαλισμένους μέρα σ' ένα επαλωμένο δωμάτιο την 'Ελλην Δάρλιγγτον και τόν Ζάστερ Μπόλυτιγκ. Δέν τούς είπα άμέσως τίποτε, αλλά τούς κράτησα σέ μά τρομερή άβεβαιότητα είκοσι όλόκληρα λεπτά, χωρίς νά τούς λέω τί έπρόκειτο νά τούς κάνω. Στο διάστημα αυτό μπορώ νά πώ, ότι άόλαυσα όπως ήθελα τό θοιμίβό μου. Στην αρχή φαντάστηκαν, δι θά περιοριζόμουν νά πάρω διαζύγιο.

'Εγώ πάλι, άλλως έκανα, δι πίστευα στις διαβεβαίωσης των δι ήσαν άδικοι και άλλως παρίστανα τόν θυμίο μένο, πού μπορεί ν' άνάγη από στιγμή σέ στιγμή και νά ριχτεί στούς ύδριστάς του, μέ την άόφρα νά χτυπήσει στά τυφλά.

Τους παρακολούθησα μ' εξαιρετική προσοχή και τούς έβλεπα κάθε τόσο νά ριγούν από τρόμο. Γιατί δέν ήσαν γενναίοι, ούτε ό ένας, ούτε ή άλλη. Μονάχα στό τέλος τούσ δήλωσα μέ ψυχρότητα, δι ή τύχη τους είχε άποφασιστεί από πριν και δι βρισκόντουσαν μπρος σ' έναν άδυσώπητο εκδικητή.

Στην αρχή ζέμειναν σάν παράλυτοι άπ' τό φόβο τους και δέν τόλμιζαν ούτε κίν νά διαμαρτυρηθούν.

'Όταν όμως σήκωσα τό περιστροφό μου, έβλεψαν τρομαχτικές κραυγές και δοκίμασαν νά φύγουν. Είμαι δεινός σκοπευτής όμως και μέ δυο πυροβολισμούς τούς άφρα στόν τόπο.

'Υστερ' άπ' αυτό, όταν έφτασε ή ήμέρα της δίκης μου, οι ένοχοι τού δικαστηρίου τού Σπρωάνια μ' έκριναν άδικο, φυσικά, κ' ό Εισαγγελεύς είτε πως είχα έγκληματίσει μέ τό δικηρο μου...

'Εννοείται δι στην άπολογία μου άπέφυγα νά τούς παραστήσω σ' όλο τό βάθος της την πραγματικότητα και άρεσθηρα νά πώ, δι βήρη άγχαλισμένα σ' ένα επαλωμένο δωμάτιο τά δυο θήματα και τά σκότωσα. 'Αν τούς είλεγα την αλήθεια, ίσως οι ένοχοι νά έκριναν τό φόνο μου ως έγκλημα εκ προμελέτης...

J. H. ROSNY

'Ο ίδιος ό Εισαγγελεύς είτε πως είχα εγκληματίσει μέ τό δικηρο μου...

μπρος στη Μάρθα και της έπρόφερε τό βραχιόνά του.

— 'Όχι, εύχαριστώ, τού άποκριθήκε αυτή μέ ψυχρότητα. 'Απόψε τό θεώρω τιμή μου νά βρω στό πλάι τού άνδρός μου...

Κί' όταν σέ λίγο οι δυο σύζυγοι βρέθησαν μόνοι στο σπίτι τους, ή Μάρθα έσπριε τό χέρι τού Πέτρον και τού ψιθύρισε μέ φωνή πού έτρεπε από σεβασμό κ' ευγνωμοσύνη:

— 'Επ' τέλος, σέ κατάλαβα, Πέτρο... Συγχώρησε με τώρα!... Συγχώρησε μέ, άγαπημένε μου!...

Κί' ό Πέτρος την πήρε στην άγκαλιά του και φίλησε μέ παραφορά τά δακρυσιμένα της μάτια...

VICTOR MARGUERITE